

Ὁ Ρενιέρης Σέρρας εἶχε ἕξ τέκνα, δύο ἄρρενα καὶ τέσσα-
ρα θήλεα. Ἐκ τῶν υἱῶν διεκρίθη ὁ Ἰωάννης Δαρεῖος, ὅστις ἐ-
σπούδασε εἰς Παδοῦν καὶ ἰδίαις δαπάναις συνετήρησεν εἰκο-
σιν ἄνδρας πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου πολεμοῦντος
κατὰ τῶν Τούρκων.

Τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα μαρτυροῦσιν ὅτι τὴν γενναίαν καὶ
φιλόπατριν ταύτην πράξιν τοῦ Ἰωάννου Δανείου, πολλοὶ ἐμι-
μήθησαν.

Τὸ καλὸν παράδειγμα φείποτε προξενεῖ ὠφέλειαν.

Ἐν Ζακύνθῳ 1884.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Ὅστις θέλει ν' ἀγαπᾶται παρ' ὅλων πρέπει ν' ἀποφασίσῃ
νὰ διδασθῇ πολλά πράγματα, τὰ ὅποια γνωρίζει ἀπὸ ἄν-
θρώπων ἀγνοοῦντας αὐτά.

Champfort.

Ἡ ὁκνηρία ὁδοιπορεῖ βραδέως καὶ διὰ τοῦτο ἡ πτωχία
τὴν καταφθάνει ἐντὸς μικροῦ διαστήματος.

Hunter.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ὡς τὰ ἀρώματα ἐκεῖνα, ὧν τὴν εὐωδίαν
αἰσθάνεται τις μόνον, ὅταν θραύσῃ ἢ καύσῃ αὐτά. Διότι ἂν
καλύπτει τὰ ἐλαττώματα, ἡ δυστυχία καθίστησι περιφα-
νεῖς τὰς ἀρετάς.

Bacon.

Ἡ καλλιτέρα ἰδέα ἐνὸς συγγραφέως, εἶνε σγχάνικς ἡ ἰδέα
ἣν ἔχει περὶ τοῦ ἔργου του.

J. petit senn.

Ἀπόφευγε τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὕρισκει τὰ πάντα καλὰ,
τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὕρισκει τὰ πάντα κακὰ καὶ πρὸ παντὸς
ἄλλου τὸν ἄνθρωπον ὅστις διὰ πάντα ἀδιαφορεῖ.

Lanater.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ἀνεκτοί, ἐκτὸς τῶν ἀνεχομένων
τὰ πάντα.

Horn.

Ὁ μὴ εὕρισκων τὸν Θεὸν πανταχοῦ, οὐδαμοῦ εὕρισκει
αὐτόν.

J. petit- sen.

Αἱ ῥυτίδες εἰσὶν αἱ ἀτραποὶ ἐν αἷς τὰ ἀπερχόμενα ὄνειρο-
πολήματα συναντῶσι τὴν ἐρχομένην πεῖραν.

J. Petit-senn.

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι διὰ τὴν ἀρετὴν ὅ,τι ὁ πέπλος διὰ
τὴν ὠραιότητα ἀναδείκνυσιν αὐτὴν λαμπροτέραν.

Cpster Rult.

Ὁ Ναῖλος καλύπτει τὰς πηγὰς αὐτοῦ πόσαι περυσίαι
δὲν εὔχονται νὰ δυνηθῶσι νὰ πράξωσι τὸ αὐτό.

J. petit-senn.

Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Ν. Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑ

(Συνέχεια)

Φίλος ἤθελε τῷ προπαρασκευάσει κλίνην ἐκ βρύων, φίλος
ἤθελεν ἐκθλίψει τὸν χυμὸν ὑγεινῶν φυτῶν, φίλος ἤθελεν βί-
ψει ἐπ' αὐτοῦ ἐνδυμα ἵνα τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν καύσωνα
τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπὸ τὸ ψυχρὸς τῆς δρόσου· αἱ φροντίδες φίλου
ἐπικαλλύνουσι τὸν θάνατον ἀλλ' εἶναι μόνος!

Ἡ καρδιά αὐτοῦ πάλλει σφοδρῶς, ὁ παλμὸς διακόπτεται,
καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ. ... τὸ αἷμα του ἀποκαίει καὶ μετὰ
ταῦτα παγώνει καὶ μένει ἐπικρεμάμενον εἰς τὰς φλέβας αὐ-
τοῦ, τὰ βλέφαρά του τρέμουσι καὶ κλείονται, καὶ λέγει: διψῶ!
καὶ ἐκπνέει χωρὶς οὐδεὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

Ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, ἐκαθήμην πλησίον τῆς καλύβης,
ἐπὶ λίθου, ἀντὶ θρόνιου χρησιμεύοντος, ἀφ' οὗ ἕνεκα τῶν διαφό-
ρων συμπλεγμάτων τῶν πιτύων καὶ πευκῶν καὶ τῶν βράχων
οὓς ὁ χρόνος ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων, καὶ οὓς
ἐπισωρεῖ αὐτομάτως διὰ μόνον τῶν κορυφῶν δένδρων τινῶν
καὶ βράχων ἡδυνάτο τις νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὰς ὠραίας
πεδιάδας τῆς Ἀλσάκης, τῶν ὁποίων τὰ ἄπειρα ὅρια συνεχέ-
οντο μετὰ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου θεωρεῖ μετὰ θρησκευτικῆς
ἐκπλήξεως τὰ μεγάλα ταῦτα συντρίμματα τῆς κτίσεως. Καὶ
ἡ σμίλαξ (1) ἥτις ἐκτείνει ἐπ' αὐτῶν τοὺς ὀριζοντίους αὐτῆς
κλάδους, τὰ στέφει μετὰ μεγαλοπρεπείας. Τὰ λείψανα τῆς
τέχνης εἰσὶ καταπληκτικὰ, τὰ τῆς φύσεως ὅμως ὑψηλὰ.

Ὡ πόσον ἡ καλλιέργεια τῆς δυστυχίας εἶναι δικαία, πό-
σον αἱ εὐγενεῖς ἀτυχίαι εἰσὶ σεβασταί! πόσον εἶναι βαθὺ τὸ
αἶσθημα τὸ ὁποῖον ἡ ἰδέα τοῦ μεγαλείου, συνδεδεμένου πρὸς
τὴν τῆς καταστροφῆς, ἐμπνέει.

Δὲν ἤξεύρω. . . ἀλλὰ καταλαμβάνω κακῶς, δὲν καταλαμ-
βάνω τὸν ἄνθρωπον τὸν ἄνευ συγκινήσεως βλέποντα γηραιὰν

(1) Δένδρον τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, πολυειδὲς ἀειθαλὲς καὶ
στενόφυλλον, ποικιλούμενον διὰ τῆς κλαδεύσεως κατὰ βούλησιν,
καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης.

δρῦν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ καταθραυσθεῖσαν καὶ τὸν ἄνευ σεβασμοῦ ἐλεήσαντα τὸν Βελισάριον.

Ἄλλως τε ἡ θεὰ μου δὲν ἤθελεν ἴσως προσφέρει εἰδύλλιον εἰς τὸν Γέσνερ, καὶ εἰκόνα εἰς τὸν Κλαύδιον Λοραῖν, ἀλλ' εἶχε τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέλγητρον, τὸ ἐμπνευστικὸν καὶ παρήγορον, τὸ ὁποῖον καταπραΰνει τὴν λύπην καὶ αὐξάνει τὰς διανοητικὰς δυνάμεις.

Ἀνεγνώρισα ὅτι εἶχον ψυχὴν. Ὁ Λοβελὺ ἦλθε πρὸς με καὶ ἡσθάνθη. δίδων αὐτῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, ὅτι μίαν μόνην ψυχὴν εἶχομεν.

Τὴν προτεραιάν οὐδὲν ἔπραξα ἢ νὰ ἴδω τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ. ἦτο ἀπλὴ ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ μητρικὴ στοργὴ προσεμεῖδία πρὸς τὴν υἱίκην, ἐνταῦθα κατῴκει ἡ ἀρετὴ, ἦτο ἡνεωγμένη διὰ τὴν φιλοξενίαν, καὶ τὴν ἐθεώρησα ὡς ναόν.

Οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπὶ τινων συγγραμμάτων ἀποτελούντων τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Λοβελῦ.

Τὸ πρῶτον τῶν βιβλίων, BIBΛΟΣ, κατεῖχε τὴν πρώτην τάξιν παρ' αὐτῇ ἦτο ὁ Μεσσίας τοῦ Κλόπστοκ. ἦτο τὸ ποίημα τῆς θρησκείας παρὰ τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ. κατωτέρω διέκρινε τὸν Μοντενιέ, τὸν φιλόσοφον τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας μεταξὺ Σακσπέρου, ὅστις εἶναι ὁ ζωγράφος, καὶ τοῦ Ριχάρδου, ὅστις εἶναι ὁ ἱστορικός. Ὁ Ρουσσώ, ὁ Στέρν καὶ μικρὸς ἀριθμὸς ἐτέρων εἶποντο μετὰ ταῦτα.

Ὁ Λοβελὺ μοὶ ἔθλιψεν ὀλίγον τὴν χεῖρα, μεθεώρησε με ὕψος μυστηριώδες ἐξήγαγεν ἐκ τινος θέσεως ἐβένινον θήκην τὴν ἡνέφε μετὰ προφυλάξεως καὶ ἐξέβαλε βιβλίον τι περιτετυλιγμένον διὰ μέλανος καλύμματος.

Εἷς φίλος εἰσέτι, εἶπε παρουσιάζων μοι αὐτόν. ἦτο ὁ Βέρθερ. Ἦμην τὸ ὁμολογῶ ἐννεακαιδεκάτης καὶ τὸν Βέρθερ τὸ πρῶτον ἤδη ἔβλεπον. Ὁ Λοβελὺ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστένναξε. Ὁ ἀναγνώσω τὸν Βέρθερ σου! ἀνέκραξα.

Βλέπεις, εἶπε, πόσον αἱ σελίδες αὐταὶ εἰσὶ τετριμμέναι! Ὅτε ὁ νοῦς μου παρεφρόνει, καὶ ὅτε διέτρεχον τὰ ὄρη, ὁ φίλος οὗτος μοὶ ἐναπελείπετο, τὸν ἔφερον ἐπὶ τῆς καρδίας μου, τὸν κατέβρεχον διὰ τῶν δακρύων μου, προσήλωνον ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τὰ περιφλεγῇ χεῖλῃ μου, τὸν ἀνεγίνωσκον στεντορεῖα τῇ φωνῇ καὶ διεσκέδαζα τὴν ἐρημίαν μου.

Ναὶ, Λοβελὺ, θ' ἀναγνώσω τὸν Βέρθερ σου.— Ὅτ' αὐτὸν συναναγνώσωμεν πάλιν μοὶ εἶπεν ὁ Λοβελὺ. Πολλάκις τὸν ἀνεγνώσαμεν.

Ἡμέραν τινὰ ἐξῆλθον μόνος μετὰ τοῦ Βέρθερ καὶ εἰσέδυσα εἰς τὸ δάσος.

Διατί τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν δύναται νὰ μοὶ ἐξαρκέσῃ: Εἶπον μετὰ τινας ἡμέρας κλείων αὐτὸ μετὰ θλίψεως.

Διατί αἱ ἡδοναὶ μου ἀπώλεσαν τὸ θέλγητρον αὐτῶν διατί δὲν ἀγαπῶ πλέον οὔτε τὸν κελαισμόν τοῦ ῥυακὸς οὔτε τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου, οὔτε τὰς ἀθώας ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας; Ἀφότου ἡνέφεξα τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο βιβλίον νομίζω ὅτι ἐνεδύθη τὸν χιτῶνα τῆς Κρεοῦσης, καὶ ὅτι ἀναπνέω ἀέρα καυστικόν.

Δὲν εἶμαι πλέον εὐτυχής!

Ἐκάθησα εἰς τὸ πέρας τοῦ δάσους καὶ διηρεύνων τὴν καρδίαν μου, εἶχον ἀνάγκην ν' ἀγαπήσω ἡ ἰδέα μ' ἐξέπληξεν ὡς φῶς ἀπροσδόκητον, ἀλλὰ με ἀνεκούφιζε μακρὰς δυσπνοίας καὶ ἀνέπνευσα μετὰ πλειοτέρας ἐλευθερίας μετ' ὀλίγον ἐξήτασα τὸ μέλλον, καὶ εὔρον αὐτὸ περιστοιχούμενον ὕφ' ὅλων τῶν γοητειῶν τῆς εὐτυχίας. ἡ ἐπαγωγὸς αὕτη χεῖμαιρα ἐξετάθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ παρόντος, κατέστησεν ἐκ νέου σεβαστὸν πᾶν τὸ περιστοιχοῦν με, ἡ ἡμέρα μ' ἐφάνη εὐδιωτέρα, ἡ ἐξοχὴ τερπνοτέρα, τὸ φύλλωμα ἡδύτερον, ἡ ψυχὴ μου διηνοίγετο πρὸς τὸν ἔρωτα, καὶ, ἀναμφιβόλως, ἀνεγεννήθη.

Ἐκάστη στιγμή διάφορα ἀπεκάλυπτεν αἰσθήματα, διάφορους ὑπεδείκνυεν ἡδονάς. ἡ ὁρμητικὴ φαντασία μου περιεπλανᾶτο εἰς τὰς λαμπρὰς αὐτῆς ἐλπίδας καὶ ἐτρεφόμην ὑπὸ μυρίων εὐτυχῶν χειμαιρῶν. Ἦδη δὲν ἦτο πλέον ὄνειροπόλημα. . . ἔβλεπον τὴν λατρευομένην γυναῖκα τὴν προορισθεῖσαν ἵνα διπλασιάσῃ τὴν ὑπαρξίν μου. . . τὴν ἐζωγράφισον διὰ τῶν ζωηρωτέρων χρωμάτων. Ἦδυνόμην συνάπτων εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς κοσμούμενα διὰ τῆς ἐμφάσεως τῆς ἀρετῆς. οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀπέπνεον τὴν χάριν. . . Ἀφελῆς τις συστολὴ ἐζωογονεῖ τὴν χροιάν αὐτῆς διὰ γλυκυτάτου χρώματος. . . ἦτο ἡ ἀθωότης καὶ ὁ Ἔρως.

Ἐπλησίασα καὶ ἡδυνήθην νὰ ἐμβαθύνω μέχρι τῆς θελκτικῆς ἀταξίας τῆς κόμης αὐτῆς, μέχρι τῶν κινήσεων τῆς καρδίας, ἥτις πάλλουσα ἐκίνει τὴν ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος ἐσθῆτα αὐτῆς.

Αὕτη ἀνεγίνωσκε προέβην βήματά τινα, καὶ ἤκουσα τὸν κρότον τῆς σελίδος, ἥτις διέφευγε τῶν δακτύλων αὐτῆς, τὸν στεναγμόν, ὃν ἀπέσπασε φράσις περιπαθῆς. . . Εἶδον δάκρυον καταρρέον κατὰ μῆκος τῆς παρειᾶς αὐτῆς καὶ ἤθελον ῥιφθῇ πρὸ τῶν γονάτων τῆς, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ μιμηθῶ τὸν Πυγμαλῖωνα λατρεύων τὸ ἔργον μου. . .

Οὐχί! δὲν ἦτο πλέον ὄνειροπόλημα. Τὴν εἶδον καὶ, ἐὰν ἐμελλον νὰ ζήσω πολλοὺς αἰῶνας, ἡ στιγμή αὕτη πάντοτε θὰ μοὶ ἐπεφαίνετο. . . Ὅτ' αὐτὴν ἔβλεπον πάντοτε ἐκεῖ, ὡς τὸ πρῶτον τὴν εἶδον, ὅτε ὕψωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ὅτε οἱ ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένοι ὀφθαλμοί μου συνήντησαν τὸ πρῶτον αὐτῆς βλέμμα. . . Καὶ ἤδη, ὅτε κατεσυντρίβην ὑπὸ τοιούτων ἀνιαροτάτων πόθων καὶ ὅτε κελαινὸν νέφος ἐπεσκότισε τὰς ἀναμνήσεις μου, νομίζω πάντοτε, ὅτι τὴν βλέπω ὅπως τὴν εἶδον τὴν ἡμέραν ἐκείνην. . .

Ἐκεῖ ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀγροῦ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ γηλόφου πλησίον τοῦ ἐκ κυνοσβάτου θαμνῶνος ἐκείνου. Ὅτε με εἶδεν ἔπεσε τὸ βιβλίον τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς. ἡ γραῖα Βριγίττη ἵστατο ὀπισθεν αὐτῆς. ἐπλησίασα μετὰ ψυχικῆς ταραχῆς. . . Ἡ Στέλλα ἐμεῖδιάσεν ἵνα μ' ἐνθαρρύνῃ, καὶ ἐταράχθη πλεον ἢ πρότερον. Ἡ Βριγίττη ἔκυψε πρὸς τὴν Στέλλαν ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς σκαπάνης αὐτῆς καὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ: Ὅτ' ἦναι ἴσως προγεγραμμένος.

— Ναί, προγεγραμμένος!

Ἐάν πάντα τὰ ἐμψυχα ὄντα, τὰ κατοικοῦντα τὸ διάστημα, συνεφώνουν νὰ μὲ ἀναγορεύσωσι βασιλέα, ὀλιγώτερον ἢ-
θελον κολακεύσει τὴν ὑπεροφίαν μου ἢ γυνὴ αὕτη ἀναγορεύ-
ουσά με προγεγραμμένον. (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΖΗΛΙΑ

Ἄχ! πῶς ζηλεύω γὰρ σὲ ἰδὼ ἄλλοτε γ' ἀντικρύζης
Ἦ' σ' ἄλλα μάττα τῇ ματτῇ μὲ πόθο γὰρ βυθίζης!
Τὸ χέρι σου ὅταν κρατῇ κανένα ἄλλο χέρι
Ποῦ ἀπερτάει τὰ στήθη μου φαρμακερὸ μαχαῖρι!
Ὅταν χλωμὴ μὲ δάκρυα τὸ πρόσωπο βαντίζης
Νομίζω πῶς σ' ἄλλη ψυχὴ τὸ δάκρυ σου χαρίζης.
Ζηλεύω τὸ χαμόγελον ποῦ γράφεται 'στὰ χεῖλιά
Καὶ ἂν σὲ ἰδὼ περίλυπη πεθαίνω ἀπ' τὴ ζήλια.
Ζηλεύω καὶ τὴ λύπη σου, ἀκόμη τὴ χαρὰ σου,
Τὸ Ζέφυρο ποῦ 'στὰ χρυσὰ μυρώνεται μαλλιά σου,
Τ' ἀηδόνι ποῦ ἀπ' τὸ στόμα σου πέρνει τὴ ζάχαρί σου
Καὶ πέρνει μὲ τὴ ζάχαρι μαζὺ καὶ τὴ φωτὴ σου,
Τὸν ἥλιο ποῦ σοῦ δάνεισε τῆς φλογερῆς του ἀκτίδες,
Τοὺς μυστισσοὺς τοὺς πόθους σου, τῆς μυστικῆς σου ἐλπίδες.
Τὴν Παναγὰ ὅταν φιλῇς τὴν Παναγὰ ζηλεύω!
Τὰ χάρη σου γὰρ μέγαρε καὶ μοῦρα γυρεύω.
Ζηλεύω τὴ μαροῦλά σου, ζηλεύω τὸν καθένα,
Ὅ,τι σὲ βλέπει, ὅ,τι θεωρεῖς ἀκόμη καὶ ἐμένα!
Ἔξω πῶς σὺ μὲ ἀγαπᾷς καὶ ὅμως σὲ ζηλεύω
Καὶ καίνομαι 'στὴ ζήλια μου καὶ σένα σὲ πεδεύω...
— Ἄχ! Τόσο, τόσο ἡ καρδία ἐκείνη ποῦ λατρεύει
Ὅσο δὲν ἔχει ἀφορμὴν περισσότερο ζηλεύει!

Ἐν Καλάμῃ 1879.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΝΗ ψάλτης.

Τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ ΚΑΤΙΝΑΙ.

Ἄρ' ἔλαις ὅσαις σὰν τρελλὸς εἶχα ἀγαπημένα
Κι' ἔλαις ὅσαις μὲ εἶχανε μὲ θερμὴν ἀγαπήσει,
Μποροῦσαν γὰρ ἐγίνοντο λουλούδια μυρωμένα
Τὶ μπονκετάκι δροσερὸ θὰ εἶχα σχηματίσει!

Κι' ὅμως αὐτὰ τῆς νύκτες μου τὰ ἄνθη τὰ δροσάτα,
Ποῦ μὲ γορὰ καμάρωνα μὲ γέλοιο ἢ μὲ πόνο
Ὅλα θὰ στὰ προσέφερα γλυκερὰ γαλανομάτα
Ἄρ' μὲ ματτὰ μοῦ χάριζες μὲ τὴ καρδιά σου μόνο.
Μάϊον 1881.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.

Η ΛΕΒΕΝΤΙΑ.

Ἦ' πέρδικες ἐκούρριασαν
δὲν κελοδοῦν γ' ἀηδόνια.
Ἔχουν λυπητερὴ λαλιά,
γὰρ τὴν ἡλλαξαν τὰ χρόνια!

Ἔσπασαν γὰρ τὴν ἄρματα
δὲν κρέμονται 'στοὺς πρίονες,
καὶ δὲν βοῦζουν τὰ βουρὰ
γὰρ σπέρνουνε τοὺς θρήνους...

Τὰ χόρτα μαραθῆκανε
γὰρ τὴν δὲν τὰ δροσίζει
παλλικαρζοῦ περπατησὰ
ὅποῦ μωσχομυρίζει!

Ἐχάθηκεν ἡ λεβεντιά
δὲν εἶνε στὰ λημέρια,
γλῆστο μᾶς φαίνεται θολά,
'στὸν οὐρανὸ γ' ἀστέρια!...

Μηλλζόνια πλεῖα δὲν κρέμονται
'στοῦ πρίνου τὰ κλωνάρια,
καὶ δὲν πατεῖ παλλικαρζὰ
τοῦ κάμπου τὰ χορτάρια.

Ἐξέχασαν τὰ κρῶνὰ νερά
ποῦ τρέχουν 'στὰ λαγκάδια,
καὶ προσκυνοῦν τὰ μάταια
καὶ τῆς θνητῆς τὰ χάρη!

Ἐξέχασαν γ' ἀθάνατα
γὰρ ἔνα θνητὸ μῦματι,
γὰρ μία κόρη τῆς σιγῆς,
καὶ τρομερὴ ἀπάτη!...

Μήπως κι' αὐτὴ ἡ λευθεριά
ἐκρύφθηκε 'στὰ ὄρη;
ὄχι! ἀλλὰ τὴν ἀγνοῦσαν
καὶ προσκυνοῦν τὴν κόρη!...

Μήπως καὶ δὲν ἀκούεται;
'ἐκδίχουν φωτίζοντι,
εἶνε νεκροὶ ἀκίνητοι
καὶ πλάκες τοὺς σκεπάζουν.

Δὲν εἶν' καιρὸς γὰρ λέγωμεν:
'εἶν' ὁ θεὸς μεγάλος
'τὸ δίκιο μας θὰ ἀρνηθῇ
'γὰρ τὸ ἀρπάξῃ ἄλλος!...

Μὴ θέτε ἐλπίδα μάταιη
γὰρ μᾶς ἀποκοιμίζει,
τώρα ψάλλουν τὰ πουλὰ
καὶ ἡ μυρτιά ἀνθίζει!

Ἐν Βερδιάνοχα 15 Μαΐου 1884.

Ν. ΜΟΥΣΟΡΗΣ.

Εἰς ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Ἄ! Διὰ τὴν γὰρ μαρμαρῆς, ὦ ῥόδον μου ὠραῖον,
Καὶ ἔρ' πρὸς ἐν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ φύλλα σου γὰρ πέσουν
Σὺ τὸ πρὶν τόσο ζωηρὸν καὶ μῦθρον ἀποπνέον
Τὰ θέλητρα σου γὰρ ἰδὼς διὰ μᾶς γὰρ σβέσουν.

Πρὶν ὅτε κάλυξ ῥαδιερὸς ὑπὸ φύλλα ἦτο
Παρθένον, εἰς τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου
Ἀγέρωχον εἰς τὴν προὐρ τῆς αὔρας ἐκινεῖτο,
Καὶ ἦτο ἄσμα ἡ ζωὴ τοῦ νεαροῦ σου βίου.

Ἄλλ' ὅτε ὑπὸ τὴν σκιάν αἱ βάσκανοι σὲ εἶδον,
Ἐξέλιπε τὸ κάλλος σου, ἀπώλεσας τὸ χρῶμα
Καὶ ἦδη ἄνευ θωπεῖων θερμῶν ἔωρ χρυσολίδων
Τὰ πέταλά σου κάτωχρα ἀπλοῦντι ἐπὶ τὸ χῶμα.

Πόσον ἡ θέα σου ἐμὲ αὐτὸν μοὶ ἐνθυμίζει
Καθὼς ἐσέ, μ' ἐβάσκαρε, μὲ φθόνησεν ἡ Μοῦρα,
Ὅποτεν ἤμην κάλυξ φρεῦ!... καὶ ἦδη... μὲ μαστίζει...
Καὶ μοὶ ἐκλείσθη, ἀπηνῶς, πάσης Ἐλπίδος θύρα.
ὦ! ναί, ὡς ἦτο κ' εἰς ἐμὲ διὰ παντὸς γὰρ σβέσω,
Καί, καθὼς σὺ, ἐπὶ τῆς γῆς πτώμα ψυχρὸν γὰρ πέσω.
Ἐν Πειραιεῖ Ἰουνίου 1884.